

[Handelsministeren.]

at anmode om folketingets velvillige og hurtige behandling af lovforslaget.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om begrænsning af udbytter og vederlag m. v.*

Forslaget indebærer en videreførelse for 2 år af principperne i den gældende udbyttebegrænsningslov, der fortsat vil være gældende for de selskaber, hvis udbytte endnu ikke har været undergivet begrænsning i medfør af loven.

I modsætning til den gældende lov tager lovforslaget tillige sigte på at begrænse stigningen i vederlag og tantiemer til ledelsen i aktieselskaber og andre erhvervsdrivende selskaber, foreninger m. v., idet man har fundet det naturligt, at der må ske en begrænsning også i denne del af indkomstdannelsen.

Forslaget om begrænsning af vederlag og tantiemer til ledelsen går efter samme principper som udbyttebegrænsningen ud på, at der ikke for hvert af de to første regnskabsår, hvor ordinær generalforsamling afholdes efter lovforslagets fremsættelse, må anvendes et større samlet beløb til de omhandlede vederlag end det beløb, som i det nærmest forudgående regnskabsår har været anvendt hertil. For nystiftede selskaber og foreninger er der dog mulighed for at udbetale et årligt beløb på indtil 5.000 kr. til hvert medlem af ledelsen. I lovforslagets § 5, stk. 3, er der åbnet adgang til at tage hensyn til eventuel udvidelse af bestyrelsen med f. eks. medarbejderrepræsentanter, således at en forholdsmæssig forøgelse af det samlede beløb kan finde sted.

Med henblik på eventuel revision af bestemmelsen om vederlagsbegrænsning under hensyn til den almindelige lønudvikling er der i forslaget § 11 indsat en bestemmelse, hvorefter loven optages til revision i folketingsåret 1975-76.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Endelig har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om pengeinstitutters rentemarginal.*

I forbindelse med den regulering af lønindkomster og erhvervslivets avancer, som

regeringen nu søger gennemført som led i bestræbelserne på at stabilisere den økonomiske situation, finder regeringen det naturligt også at gribe reguleringerne ind over for pengeinstitutternes indtjening.

For pengeinstitutternes vedkommende er forskellen mellem ind- og udlånsrenten, den såkaldte rentemarginal, det begreb, som bedst modsvarer den bruttoavance, som for det øvrige erhvervsliv lægges til grund ved reguleringen af indkomsterne. En regulering af pengeinstitutternes rentemarginal forekommer derfor at danne det naturlige udgangspunkt for en regulering af pengeinstitutternes indtjening.

Fordelen ved at anvende rentemarginalen som reguleringsinstrument er først og fremmest, at det herved kan overlades til det enkelte pengeinstitut selv at bestemme sammensætningen af såvel udlåns- som indlånsrentesatserne. Herved griber man ikke nær så stærkt ind i pengeinstitutternes konkurrenceforhold som f. eks. ved en regulering alene ved en nedsættelse af udlånsrenten, idet en sådan regulering i særlig grad kunne ramme de mere risikobetonede — og dermed relativt højt forrentede — udlån.

Da regulering af pengeinstitutternes indtjening over rentemarginalen ikke tidligere har været gennemprøvet, er det hensigten, at loven skal optages til revision i folketingsåret 1975-76, således at man på grundlag af de gennem lovens administration indvundne erfaringer kan tage stilling til behovet for en fortsat regulering og formen herfor. Om forberedelserne af denne revision vil der i god tid blive optaget forhandlinger med pengeinstitutternes organisationer.

Som norm for den tilladte rentemarginal benyttes efter lovforslaget et gennemsnit af den rentemarginal, det enkelte pengeinstitut har oppebåret i årene 1972, 1973 og 1974, idet anvendelse af et enkelt års rentemarginal ellers kan virke konkurrencemæssigt urimeligt over for enkelte pengeinstitutter og under hensyn til, at rentemarginalen for det sidste regnskabsår har haft en ekstraordinær karakter.

En særlig bestemmelse i lovforslaget muliggør, at de pengeinstitutter, som har været særlig tilbageholdende i deres rentepolitik i 1974, ikke tvinges til at reducere deres rentemarginal.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg